

ΜΙΑ SHERIDAN

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΥΔΡΟΧΘΟΥ

μετάφραση
Χριστίνα Παναγιώτου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Αυτό το βιβλίο αφιερώνεται στην Τζοάνα, που μου έμαθε
πρώτη τα πάντα για τον οίκτο και τη συμπόνια*

Ο μύθος του Υδροχόου

Ένας ελληνικός μύθος μιλάει για τον Γανυμήδη, έναν νεαρό Τρώα απaráμιλλης ομορφιάς. Τον πρόσεξε ο Δίας, ο οποίος, χωρίς δεύτερη σκέψη, αποφάσισε ότι θα γινόταν ένας εξαιρετικός υδροχός. Έτσι, ο Δίας μεταμορφώθηκε σε αετό, άρπαξε τον νεαρό, και τον μετέφερε στην κατοικία των θεών για να τον υπηρετεί ως σκλάβος.

Όμως, ο Γανυμήδης δεν άντεξε για πολύ και σε μία κίνηση ανυπακοής, έχυσε όλο το κρασί, την αμβροσία και το νερό των θεών, αρνούμενος να παραμείνει και άλλο ως ο υδροχός του Δία. Το νερό έπεσε όλο στη Γη προκαλώντας κατακλυσμιαίες βροχές για ατελείωτες μέρες, δημιουργώντας μαζικές πλημμύρες που βύθισαν όλον τον κόσμο κάτω από το νερό.

Μετά από καιρό, ο Γανυμήδης δοξάστηκε ως Υδροχός, Θεός της Βροχής, και βρήκε τη θέση του ανάμεσα στα αστέρια.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Και πικραμένοι αν είμαστε ή όχι, άσε για λίγο τώρα दा τις πίκρες κι ας καΐνε την καρδιά μας, γιατί όφελος κανένα δεν υπάρχει στα παγωμένα δάκρυα».

Ομήρου Ιλιάδα

Ύπτεν

Ξ ύπνησα κάτω από μερικές βαριές κουβέρτες και άνοιξα διάπλατα τα μάτια μου παρατηρώντας το δωμάτιο γύρω μου. Έμεινα εντελώς ακίνητη και αφουγκράστηκα προσεκτικά, προσπαθώντας να καταλάβω πού βρισκόμουν. Άκουσα βήματα ξαφνικά να έρχονται προς το μέρος μου και ο ηλικιωμένος κύριος, ο κοσμηματοπώλης, εμφανίστηκε και στάθηκε ακριβώς από πάνω μου. Όλα ήρθαν ξανά στη μνήμη μου... το βάζο που έσπασε, το μενταγιόν που έδωσα για να τον ξεπληρώσω, το κέντρο αστέγων, η λιποθυμία. Τον κοίταξα ανοιγοκλείνοντας τα μάτια, μέχρι να συνηθίσω στο φως, έτοιμη να πολεμήσω ή να το βάλω στα πόδια, καθώς άρχισα να επεξεργάζομαι πανικόβλητη τον χώρο.

«Όλα είναι εντάξει, λιποθύμησες. Ο οδηγός μου με βοήθησε να σε βάλω στο αυτοκίνητο. Είσαι στο σπίτι μου στην πόλη».

Ανακάθισα στο κρεβάτι, τράβηξα τα σκεπάσματα πάνω μου.

Φορούσα ακόμα όλα μου τα ρούχα, αλλά κάποιος μου είχε βγάλει τα παπούτσια.

Άνοιξα το στόμα μου να πω κάτι, δεν ήμουν σίγουρη τι θα ήταν αυτό, όταν η πόρτα άνοιξε ξανά και μια γυναίκα μπήκε στο δωμάτιο κρατώντας έναν δίσκο στα χέρια της.

Φαγητό. Ένωσα το στομάχι μου να σφίγγεται και το στόμα μου να γεμίζει σάλια, από τη μυρωδιά που τρύπωνε στα ρουθούνια μου.

Η γυναίκα ακούμπησε τον δίσκο στα πόδια μου κι εγώ τον κοίταξα άπληστα – περιείχε κάποιο είδος σουπας συνοδευόμενη από μικρά ψωμάκια με βούτυρο σε κομμάτια, που έλιωναν πάνω τους. Η ανάγκη μου για φαγητό πήρε τον έλεγχο. Θα έφευγα από αυτό το μέρος αμέσως μόλις έτρωγα. Έπρεπε να φάω. Εκείνη τη στιγμή, με κυβερνούσε η πείνα και δεν είχα το σθένος να της αντισταθώ. Δεν με ένοιαζε πού βρισκόμουν, ούτε γιατί και με ποιον. Το φαγητό ήταν το μόνο που είχε σημασία. Σήκωσα το κουτάλι με τρεμάμενο χέρι και άρχισα να καταπίνω λαίμαργα, ρίχνοντας κλεφτές ματιές στον κοσμηματοπώλη και στη γυναίκα που φορούσε στολή υπηρέτριας και στεκόταν στο πλάι του. Και οι δυο τους με παρακολουθούσαν με θλιμμένο, παράξενο βλέμμα.

Η γυναίκα με πλησίασε. «Πιο σιγά, μικρούλα μου. Δεν έχεις φάει εδώ και μέρες. Θα αρρωστήσεις αν τρως πολύ γρήγορα. Προσπάθησε να φας πιο αργά». Έλειπα ακούμπησε το χέρι της στην πλάτη μου και άρχισε να κάνει αργούς κύκλους πάνω της, καθώς εγώ με τη σειρά μου επιβράδυνα τις κινήσεις μου. Για μερικά λεπτά, στο δωμάτιο ακουγόταν μόνο ο ήχος που έβγαινε από το στόμα μου καθώς ρουφούσα αχόρταγα τη σουπτα και κατάπινα σχεδόν αμάσητο κάθε ψωμάκι με τρεις μπουκιές. Η γυναίκα δεν σταμάτησε λεπτό να τρίβει απαλά την πλάτη μου, κάνοντας κύκλους με το χέρι της, με σκοπό να με καθησυχάσει και να μου υπενθυμίσει να τρώω όσο το δυνατόν πιο αργά. Αισθανόμουν κάποιες στιγμές το φαγητό να μου ανεβαίνει και ανακατευόμουν,

όμως ευτυχώς δεν συνέβη κάτι παραπάνω. Μόλις τελείωσα, σήκωσα την πετσέτα και σκούπισα τα χέρια και το πρόσωπό μου, και έλειπα την άφησα κάτω πολύ ντροπιασμένη για να τους αντικρίσω. Η αξιοπρέπειά μου είχε επιστρέψει τώρα που η πείνα μου είχε κορεστεί.

«Εντάξει, λοιπόν, είναι καλύτερα τώρα», είπε η γυναίκα κι εγώ γύρισα και κοίταξα τη γεμάτη συμπόνια έκφρασή της. Έμοιαζε σαν να είχαν περάσει αιώνες από την τελευταία φορά που κάποιος ήταν τρυφερός μαζί μου. Τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα, όμως γύρισα το βλέμμα μου αλλού πριν αρχίσουν να κυλούν στο πρόσωπό μου. Εκείνη πήρε το χέρι της από την πλάτη μου, σήκωσε τον δίσκο, έσκυψε προς το μέρος του άντρα ψιθυρίζοντάς του κάτι και έλειπα βγήκε από το δωμάτιο.

Άρχισα να κουνάω νευρικά τα πόδια μου στο πλάι του κρεβατιού, όμως ο άντρας έβαλε το χέρι του στον ώμο μου και είπε: «Σε παρακαλώ, είσαι ευπρόσδεκτη να μείνεις εδώ απόψε. Εκεί είναι το μπάνιο». Έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι του προς τα αριστερά κι εγώ κοίταξα την κλειστή πόρτα που μου έδειξε. «Αυτό το δωμάτιο δεν το χρησιμοποιεί κανείς πια. Σε παρακαλώ, μείνε. Είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω μετά... απ' όσα συνέβησαν σήμερα».

Έγλειψα τα σκασμένα χείλη μου, κοίταξα γύρω μου, προσπαθώντας να αποφασίσω τι να κάνω. Ήθελα απεγνωσμένα να μείνω εκεί, σε εκείνο το ζεστό μέρος όπου μπορούσα να κοιμηθώ σε κανονικό κρεβάτι, αλλά αδυνατούσα να καταλάβω γιατί αυτός ο άνθρωπος με είχε πάρει στο σπίτι του.

«Έσπασα κάτι που σας ανήκε σήμερα», είπα τελικά.

Εκείνος έσφιξε τα χείλη του. «Ναι, και πλήρωσες γι' αυτό. Θα μπορούσαμε να το είχαμε χειριστεί καλύτερα. Λυπάμαι που δεν το ανέλαβα εγώ».

Δεν ήμουν σίγουρη πώς έπρεπε να απαντήσω σε αυτό και έτσι παρέμεινα σιωπηλή.

«Σε παρακαλώ. Άφησέ με να σε φιλοξενήσω απόψε. Μπορούμε να... κανονίσουμε τις λεπτομέρειες αύριο. Ναι;»

Έπαιξα νευρικά με τα χέρια μου, όπως ήταν ακουμπισμένα πάνω στα πόδια μου. Ή θα έλεγα ναι, ή θα βρισκόμουν πίσω στην παγωνιά του δρόμου. Δίσταζα γιατί δεν ήξερα τι εννοούσε με τη λέξη «κανονίσουμε» και αυτό με έκανε να ανησυχώ. Ένευσα όμως θετικά και καθώς γύρισα να τον αντικρίσω, κατάλαβα πως ήταν ευχαριστημένος.

«Ωραία. Κάνε ένα μπάνιο. Πέσε να κοιμηθείς. Θα σε δω το πρωί». Και με αυτά τα λόγια, έκανε μεταβολή και βγήκε γρήγορα από το δωμάτιο.

Μόλις έφυγε, πήγα βιαστικά προς την πόρτα και την κλείδωσα. Ακούμπησα την πλάτη μου πάνω της και άρχισα να παρατηρώ προσεκτικά το δωμάτιο για πρώτη φορά. Ήταν όμορφο. Οι τοίχοι ήταν διακοσμημένοι με μια λουλουδάτη ταπετσαρία και πλησίονα για να περάσω το χέρι μου πάνω από τη σπλινή, ελαφρά ανάγλυφη επιφάνεια. Προσπάθησα να νιώσω ευγνωμοσύνη για το υπέροχο αυτό περιβάλλον, όμως ένιωθα ακόμα μουδιασμένη. Έστρεψα το βλέμμα μου στο κρεβάτι. Τα σκεπάσματα ήταν από ακριβό μετάξι και βελούδο σε αποχρώσεις ανοιχτού μπεζ και λιλά. Με καλούσε κοντά του. Περπάτησα προς τα εκεί, γιατί η ανάγκη μου για ύπνο ήταν πολύ μεγάλη για να της αντισταθώ, τώρα που είχα γεμάτο στομάχι. Θα έκανα ένα μπάνιο το πρωί.

Ξάπλωσα και πάλι στα φρεσκοσιδρωμένα σεντόνια φορώντας ακόμα τα ρούχα μου. Ο ύπνος με τύλιξε στα σκοτεινά φτερά του και με ταξίδεψε σε μια ευλογημένη λήθη.

Ονειρεύτηκα νυχτολούλουδα, *ονειρεύτηκα εκείνον*, αιθέριες εικόνες που στριφογύριζαν μες στο μυαλό μου και παρασύρονταν από ένα ορμητικό κύμα τόσο μεγάλο που με συνέθλιβε. Οι πνευμονές μου ήταν άδειοι από οξυγόνο για να καταφέρω να φωνάξω το όνομά του, να ψιθυρίσω τις λέξεις που ήθελα εκείνος να ακούσει καθώς έφτανε το τέλος – ότι τον αγαπούσα, ότι πάντα θα τον

αγαπούσα, ότι ήταν η δύναμη και η αδυναμία μου, η ατελείωτη χαρά μου, και η μεγαλύτερή μου θλίψη.

Εύπνησα κλαίγοντας σιωπηλά, δίχως ανάσα.

Πήγα μέχρι το μπάνιο και έβγαλα σκυθρωπή τα ρούχα μου, στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη για μια στιγμή, πέρασα τα χέρια μου πάνω από την κοιλιά μου και συγκράτησα έναν λυγμό. Μπήκα κάτω από το ζεστό νερό που έτρεχε από την ντουζιέρα, έγειρα το κεφάλι μου πίσω και έβρεξα τα μαλλιά μου. Ακούμπησα ξέπνοη το κεφάλι μου στον τοίχο και άφησα ελεύθερα όλα τα συναισθήματα που κρατούσα μέσα μου την τελευταία εβδομάδα. Σωριάστηκα στο πάτωμα, κάτω από το νερό, ακούμπησα στον τοίχο, και τελικά αφέθηκα στα αναφιλητά μου καθώς το τρεχόμενο νερό κάλυπτε τις κραυγές μου.

Βγήκα σε έναν μεγάλο διάδρομο, καθαρή, ντυμένη και αφού είχα εκτονώσει το βάρος της θλίψης μου, έστω και για λίγο.

Ο ήχος των πιάτων καθώς τα τοποθετούσαν στο τραπέζι τράβηξε την προσοχή μου και κοίταξα περίεργη μες στη μεγάλη κουζίνα. Ο κοσμηματοπώλης καθόταν μπροστά σε ένα πιάτο φαγητό, και δίπλα του, πάνω στο τραπέζι, υπήρχε ένα ανοιχτό περιοδικό.

«Καλημέρα», είπε και σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Δείχνεις αναζωογονημένη. Κοιμήθηκες καλά;»

Κούνησα το κεφάλι μου. «Ναι, ευχαριστώ». Κοίταξα το φαγητό που ήταν πάνω στο τραπέζι – μπέικον και αβγά, και ένα πιάτο με φρούτα.

Ο κοσμηματοπώλης ακολούθησε το βλέμμα μου και μου έκανε νόημα να πλησιάσω. «Σε παρακαλώ, κάθισε. Φάε. Μπορούμε να συζητήσουμε τις λεπτομέρειες που σου ανέφερα χτες».

Ένευσα δαγκώνοντας το χείλος μου και κάθισα στο τραπέζι καθώς εκείνος μου έβαλε φαγητό σε ένα πιάτο και το άφησε μπροστά μου.

Έφαγα μερικές μπουκιές πριν σηκώσω με αποφασιστικότητα το βλέμμα μου. Ήμουν σχεδόν σίγουρη τι θα συμπεριλαμβάναν αυτές οι «λεπτομέρειες» και δεν μπορούσα να το κάνω – δεν μπορούσα καν να το διανοηθώ. Όχι μετά απ’ όσα είχα περάσει. Θα ξαναγυρνούσα στους δρόμους – κι ας πέθαινα εκεί– ο θάνατος δεν με τρώμαζε, όχι πια.

Θα σε περιμένω δίπλα σε μια πηγή. Έλα να με βρεις, θα είμαι εκεί.

Καθάρισα τον λαιμό μου. «Δεν μπορώ να δεχτώ τη συμφωνία που μου προτείνετε», είπα κοιτώντας πάλι κάτω.

Εκείνος έσμιξε τα φρύδια του, το φλιτζάνι με τον καφέ του έμεινε μετέωρο στον αέρα, λίγο πριν ακουμπήσει τα χείλη του. Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Δεν έχω προτείνει κάτι ακόμη».

Ένωθα τον λαιμό μου να καίγεται. «Καταλαβαίνω τι είναι αυτό που θέλετε», είπα απαλά.

Ο κοσμηματοπώλης με κοίταξε βλοσυρός για ένα λεπτό και μετά κατέβασε το φλιτζάνι του, και αυτό κροτάλισε πάνω στο πιατάκι του. Έστρεψα το βλέμμα μου προς το μέρος του, καθώς εκείνος με παρατηρούσε επίμονα, μάλλον... θυμωμένος; Λυπημένος; Δεν μπορούσα να διακρίνω καθαρά. «Δεν θέλω αυτό που νομίζεις».

Τον κοίταξα σαστισμένη. «Είπατε πως θέλατε να συζητήσουμε για μια συμφωνία».

Εκείνος πήρε βαθιά ανάσα και με κοίταξε έντονα για λίγο. «Πρώτα απ’ όλα, δεν νομίζω ότι έχουμε συστηθεί κανονικά. Το όνομά μου είναι Φίλιξ Γκραντ. Σε παρακαλώ, φώναζέ με Φίλιξ. Σύμφωνοι;»

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά και τον περίμενα να συνεχίσει.

«Ωραία. Τώρα η σειρά σου, πώς σε λένε;»

«Ίντεν», είπα σιγανά.

«Και το επίθετό σου;»

Έσκυφα το κεφάλι και καθάρισα τον λαιμό μου. «Δεν ξέρω». «Δεν ξέρεις το επίθετό σου;» με ρώτησε με δυσπιστία.

Έγνεψα. «Όχι. Ξέρω μόνο ότι είχα κάποτε, όμως όταν πέθανε η οικογένειά μου, πήγα να μείνω με κάποιον άλλο, και... δεν το θυμάμαι πια».

Εκείνος έμεινε σιωπηλός για μερικά λεπτά. «Πώς είναι δυνατόν; Πώς πήγες σχολείο χωρίς επίθετο;»

«Δεν πήγα ποτέ σχολείο», είπα ψιθυριστά και αισθάνθηκα να κοκκινίζω.

«Πόσων χρονών είσαι;»

«Είμαι δεκαοκτώ», απάντησα.

Ο Φίλιξ με κοίταξε σαν να μην πίστευε όσα άκουγε. Έλεσε και πάλι σιωπή, και έπειτα ρώτησε: «Ίντεν, μήπως πρέπει να καλέσω την αστυνομία; Τι σου συνέβη;»

Τον κοίταξα έντρομη μόλις ανέφερε τη λέξη *αστυνομία*. «Όχι! Σας παρακαλώ, όχι. Εγώ... κανείς δεν με αναζητά. Δεν το έχω σκάσει ή κάτι τέτοιο. Αλλά... δεν έχω κανέναν πια. Όλοι... έχουν χαθεί. Σας παρακαλώ, όχι αστυνομία». Η φωνή μου έσπασε στην τελευταία λέξη και τον κοίταξα ικετευτικά, έτοιμη να το βάλω στα πόδια αν σκόπευε να τηλεφωνήσει.

Ο Φίλιξ με κοίταξε σκεπτικός πριν πει τελικά: «Τι μπορείς να κάνεις, Ίντεν; Μαγειρεύεις; Καθαρίζεις;»

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. «Δεν μου επέτρεπαν να κάνω τίποτα απ' όλα αυτά. Μπορώ να παίζω πιάνο», είπα με ελπίδα. Ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσα να κάνω.

Ο Φίλιξ με κοίταξε με ενδιαφέρον. «Αλήθεια; Λοιπόν, τυγχάνει να έχω μία εγγονή που θέλει να ξεκινήσει μαθήματα πιάνου. Είσαι αρκετά καλή για να τη διδάξεις;»

«Ναι. Ναι, θα μπορούσα να της κάνω μαθήματα πιάνου».

Ο Φίλιξ φάνηκε ευχαριστημένος. «Εντάξει, λοιπόν. Αυτή είναι η συμφωνία που προτείνω – προσλαμβάνεσαι. Το δωμάτιο και η διαμονή συμπεριλαμβάνονται στην αμοιβή σου. Και η δουλειά

σου θα είναι μόνο να κάνεις μαθήματα πιάνου στην εγγονή μου, τη Σοφία. Έγινα σαφής, Ίντεν;»

Ένευσα νιώθοντας κάτι που έμοιαζε με ελπίδα. Θα ήμουν ασφαλής, προστατευμένη, χορτάτη. Ας είχα τουλάχιστον αυτά.

«Ωραία. Κανονίστηκε, λοιπόν. Λαμβάνοντας υπόψη πού κατέληξες χθες, να υποθέσω ότι δεν έχεις άλλα υπάρχοντα εκτός απ' όσα είχες μαζί σου;»

Συμφώνησα με ένα νεύμα κοιτάζοντας τα ρούχα που κρέμονταν άχαρα πάνω μου. «Συγγνώμη. Μόλις καταφέρω να εργαστώ, θα έχω χρήματα να αγοράσω άλλα ρούχα... πιο όμορφα...» Η φωνή μου έσβησε, ένιωσα ντροπή, όμως ο Φίλιξ έκανε μια αδιάφορη κίνηση με το χέρι του.

«Θα σου δώσω μερικά χρήματα μπροστά για καινούρια ρούχα. Η Μαρίσα θα πάει σήμερα να σου πάρει κάποια πράγματα. Τη συνάντησες τη Μαρίσα χθες το βράδυ».

Ένευσα σιωπηλή και έπειτα προσπάθησα να μελετήσω τον Φίλιξ διακριτικά. Ήταν μεγάλος σε ηλικία, γύρω στα εξήντα, υπέθεσα, όμως εξακολουθούσε να είναι ευπαρουσίαστος με φωτεινά γαλάζια μάτια και πλούσια μαλλιά, που είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. «Φίλιξ, δεν καταλαβαίνω. Γιατί το κάνεις αυτό για μένα;» τον ρώτησα ευθέως.

Γύρισε και με κοίταξε και έπειτα έστρεψε το βλέμμα του σε μερικά μπουκαλάκια με χάπια που δεν είχα παρατηρήσει πριν, τα οποία βρισκόνταν στην άκρη του τραπεζιού. Πήρε ένα μπουκαλάκι στο χέρι του, ξεβίδωσε το καπάκι του και κατάπιε ένα χάπι, πριν μου απαντήσει. Δεν μπόρεσα να μην παρατηρήσω ότι τα χέρια του έτρεμαν. Ήταν άρρωστος, ίσως; «Γιατί έκανα τη λάθος επιλογή χθες όταν είδα τι συνέβη στο κατάστημά μου». Με κοίταξε σκεπτικός. «Όταν σε είδα ξανά πάλι στον δρόμο, να φεύγεις από την ουρά για το υπνωτήριο των αστέγων, το είδα σαν μια δεύτερη ευκαιρία για να κάνω το σωστό. Πήρα τη λάθος απόφαση και παλιότερα, Ίντεν, και δεν είχα ποτέ δεύτερη ευκαιρία

για να επανορθώσω. Σου φαίνεται λογικό αυτό που σου λέω;»
«Νομίζω», είπα σιγανά.

«Εντάξει, λοιπόν. Κανονίστηκε. Έχεις κάπου να μείνεις κι εγώ έχω μία δασκάλα πιάνου. Και μιας και το έφερε η κουβέντα, πρέπει να κανονίσω να κουρδιστεί. Δεν έχει παίξει κανείς εδώ και χρόνια». Μια αδιόρατη θλίψη σκοτείνιασε τη ματιά του μα αμέσως εξαφανίστηκε, και εκείνος στάθηκε όρθιος. «Εσύ ξεκουράσου σήμερα. Αύριο θα συναντήσεις τη Σοφία. Η Μαρίσα θα είναι εδώ όλη τη μέρα, αν χρειαστείς κάτι».

Ένευσα καταφατικά καθώς περνούσε δίπλα μου. «Σε ευχαριστώ», είπα, νιώθοντας ευγνωμοσύνη και ανακούφιση, και πήρα μια βαθιά ανάσα. Καθώς περνούσε δίπλα από την καρέκλα μου επιβράδυνε κάπως το βήμα του, όμως δεν απάντησε, και μερικά λεπτά αργότερα, άκουσα μια πόρτα να κλείνει στο χολ.

Πέρασα το πρωινό στο καινούριο μου δωμάτιο, διαβάζοντας βιβλία που βρήκα στο κομοδίνο για να αποδράσω από την πραγματικότητα, και όταν ήταν αδύνατο πια να συγκρατήσω άλλο τα δάκρυά μου, κούρνιασα σε μια γωνιά και άρχισα να κλαίω.

Την ώρα του μεσημεριανού, άκουσα τον Φίλιξ να επιστρέφει στο σπίτι. Λίγο μετά, άκουσα το κουδούνι της πόρτας και έπειτα για την επόμενη ώρα άκουγα το κούρδισμα του πιάνου.

Όταν χτύπησαν την πόρτα μου, άνοιξα και βρήκα τη Μαρίσα να μου χαμογελά εγκάρδια.

«Το μεσημεριανό είναι σχεδόν έτοιμο, καλή μου, και το πιάνο είναι κουρδισμένο, αν θέλεις να το δοκιμάσεις».

«Σε ευχαριστώ, Μαρίσα. Δεν χρειάζεται να μου φέρεις φαγητό, όμως. Μπορώ να έρθω στην κουζίνα».

Η Μαρίσα έκανε μία αόριστη κίνηση με το χέρι της καθώς απομακρυνόταν. «Δεν είναι καθόλου κόπος».

Κούνησα το κεφάλι μου χωρίς να απαντήσω, και αμέσως μετά φώναξα: «Μαρίσα;»

Γύρισε προς το μέρος μου. «Ναι, καλή μου;»

Καθάρισα τον λαιμό μου. «Ο Φίλιξ... εμ, σε αφήνει... να βγαίνεις έξω;»

Η Μαρίσα έγειρε το κεφάλι της και με κοίταξε σκεπτική. «Να βγω έξω; Εννοείς έξω από το σπίτι;»

Ένωσα τα μάγουλά μου να κοκκινίζουν. «Ναι. Εννοώ, αν το θέλεις. Το επιτρέπει;»

«Ναι, φυσικά. Είμαι ελεύθερη να κάνω ό,τι θέλω, όπως είσαι κι εσύ». Με κοίταξε με γνήσια έγνοια στο πρόσωπό της.

«Εντάξει», απάντησα χαμηλόφωνα.

Η Μαρίσα συνέχισε να με παρατηρεί για λίγο ακόμα, πριν τελικά κουνήσει το κεφάλι της και φύγει.

Πέρασα από το χολ για να πάω στο σαλόνι, όπου είχα δει νωρίτερα το μεγάλο πιάνο με ουρά, και κάθισα στο σκαμπό παίρνοντας μια βαθιά ανάσα πριν ακουμπήσω τα δάχτυλά μου στα πλήκτρα. Όταν άρχισα να παίζω, ένιωσα σαν να βρισκόμουν εκεί, στην κύρια κατοικία, να παίζω για τα μέλη του συμβουλίου, προσφέροντάς τους ένα θέαμα προς ευχαρίστησή τους. Έκλεισα τα μάτια μου, δάκρυα σχηματίστηκαν στις άκρες τους και άρχισαν να κυλούν αργά στα μάγουλά μου.

Άκουσα κάποιον να μιλάει και άνοιξα τα μάτια μου, προσπαθώντας να διακρίνω τις ομιλίες στο διπλανό δωμάτιο. Παρά τον ήχο του πιάνου, κατάφερα να ακούσω πολύ καθαρά, καθώς η ακουστική του ταβανιού μετέφερε τις φωνές καθαρές στα αφτιά μου.

«Είναι καλή», επισήμανε ο Φίλιξ.

«Είναι πολύ καλή, Φίλιξ. Από πού ήρθε;» ρώτησε ένας άλλος άντρας, που υπέθεσα ότι ήταν εκείνος που είχε κουρδίσει το πιάνο.

«Δεν ξέρω. Δεν μου είπε. Φαίνεται πολύ θλιμμένη όμως».

Ο άλλος άντρας έκανε μια μικρή παύση και έλειπα πρόσθεσε: «Ήξερα μια μουσικό που προσέδιδε τα ίδια συναισθήματα στη μουσική που έπαιζε».

«Λύπη;» ρώτησε ο Φίλιξ.

«Κάτι παραπάνω. Μια ραγισμένη καρδιά», απάντησε ο άλλος άντρας.

Κι έπειτα δεν ειπώθηκε τίποτα άλλο καθώς η μουσική άρχισε να ξεχύνεται από μέσα μου, γύρω μου, να βγαίνει από τα δάχτυλά μου, από την καρδιά μου, από τον καημό που είχα στην ψυχή μου, από τα συντρίμμια μέσα μου. Και κάθε νότα αντηχούσε το ίδιο όνομα... *Κάλντερ, Κάλντερ, Κάλντερ.*

Κάλντερ

Ο δρόμος, δέκα ορόφους πιο κάτω, ταλαντευόταν κάτω από τα πόδια μου. Η σκέψη ότι θα χτύπαγα με βία στο τιμμέντο και η ευλογημένη λήθη που θα ακολουθούσε με καλούσαν με τρυφερότητα. Ήλπιζα ότι θα βίωνα τουλάχιστον μερικά δευτερόλεπτα αβάσταχτου πόνου πριν η ψυχή μου εγκαταλείψει το σώμα μου. Μου άξιζε. Δεν ήθελα έναν θάνατο χωρίς δυστυχία. *Είχε υποφέρει, άραγε; Είχε φωνάζει το όνομά μου στο σκοτάδι όσο το νερό ανέβαινε και μετά γέμιζε τους πνεύμονές της με τον αγωνιώδη τρόπο της ασφυξίας;* Ένας λυγμός, μια βαθιά ανάσα γεμάτη απόγνωση βγήκε από μέσα μου και αμέσως μετά ήπια ακόμα μια γουλιά από το μισοάδειο μπουκάλι που κρατούσα στο χέρι μου. Το υγρό γλίστρησε στον οισοφάγο μου αργά, σαν φωτιά. *Φωτιά.*

«Κάλντερ». Άκουσα τη φωνή του Ζάντερ πίσω μου, σιγανή και γεμάτη φόβο. «Αδελφέ μου, δώσε μου το χέρι σου».

Κούνησα το κεφάλι μου μπρος πίσω έντονα και ταλαντεύτηκα επικίνδυνα στην άκρη της ταράτσας που καθόμουν. Αρκεί να έγερνα λίγο μπροστά και θα βουτούσα στον θάνατο που με καρτερούσε στο πεζοδρόμιο. *Σε εκείνη.*

«Όχι, Ζάντερ», είπα και οι λέξεις μου ακούστηκαν σαν να μην

έβγαζαν νόημα. Ήμουν μεθυσμένος, όχι όμως τόσο για να μην μπορώ να σκεφτώ καθαρά. Ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα.

«Τι κάνεις, Κάλντερ;» ρώτησε ο Ζάντερ, και κάθισε λίγο πιο μακριά από εκεί που καθόμουν εγώ. Γύρισα, τον αντίκρισα και μισόκλεισα τα μάτια μου. Η φωνή του ακουγόταν σταθερή, αλλά τα μάτια του ήταν γεμάτα τρόμο.

«Δεν μου αρέσει που σου το κάνω αυτό, αδελφέ μου. Όμως πονάει τόσο πολύ. Ήταν δικό μου το λάθος. Δεν μου αξίζει να ζήσω», είπα.

«Τότε γιατί είσαι ζωντανός;» ρώτησε ο Ζάντερ. Η φωνή του ήταν ήρεμη και γλυκιά, σαν νανούρισμα. Η μητέρα μου συνήθιζε να μου τραγουδάει νανουρίσματα όταν ήμουν μικρό παιδί και αδυνατούσα να κοιμηθώ. Φυσικά, η μητέρα μου είχε σταθεί ανέκφραστη και όταν ο μπαμπάς μου προσπάθησε να μου βάλει φωτιά. Όμως δεν ήθελα να το σκέφτομαι αυτό. Δεν άντεχα. Οι ώμοι μου έπεσαν αδύναμοι και αισθάνθηκα την υγρασία στο πρόσωπό μου καθώς φύσηξε ένα αεράκι.

«Ξέρεις τι νομίζω; Νομίζω ότι είσαι ζωντανός γιατί *είναι γραφτό* να είσαι ζωντανός. Για κάποιον λόγο, *είναι γραφτό* να βρίσκεσαι εδώ. Είσαι ο μόνος άνθρωπος που κατάφερε να ξεφύγει από την Ακαδία εκείνη τη μέρα. Ο μόνος. Κι εγώ προσωπικά αρνούμαι να πιστέψω ότι δεν υπάρχει κάποιος ανώτερος σκοπός σε όλο αυτό. Πιστεύω ότι σήκωσες το χέρι σου μέσα από εκείνο το φρικτό ναυάγιο, μέσα από εκείνα τα πλημμυρισμένα συντρίμια, για να σε βγάλω από εκεί. Και θέλω να σε βοηθήσω να ανακαλύψεις ποιος είναι αυτός ο σκοπός, Κάλντερ. Πάρε το χέρι μου, ξανά. Πάρε το χέρι μου και άσε με να σε βοηθήσω».

Ένωσα αμέσως τη λύπη να με συνθλίβει. Κατέβασα άλλη μια γουλιά από το αλκοόλ που μου έβαζε φωτιά στα σωθικά.

«Κάποτε με κουβάλησες στην πλάτη σου για είκοσι μίλια», είπε και η φωνή του έσπασε. «Είκοσι μίλια. Και αν δεν το είχες κάνει, θα ήμουν κι εγώ στην Ακαδία εκείνη την απαισία μέρα.

Μάλλον θα ήμουν νεκρός τώρα. Θα με είχες αφήσει εκείνη τη μέρα; Με άφησες εκείνη τη μέρα;»

Τον κοίταξα σκυθρωπός. «Όχι», είπα. «Ποτέ».

«Τότε πάρε το χέρι μου. Και άσε εμένα να σε κουβαλήσω. Είναι η δική μου σειρά. Μη μου το αρνηθείς. Ό,τι έχω...»

«Το ξέρω», είπα με πνιχτή φωνή. Έσκυψα το κεφάλι μου και παραδόθηκα στην απελπισία, οι ώμοι μου έτρεμαν από τα αναφιλητά που ρήμαζαν το κορμί μου. Όταν ηρέμησα κάπως, ψιθύρισα δυστυχισμένος, «Να πάρει». Σκούπισα το πρόσωπό μου με το μανίκι και πέταξα το μπουκάλι στο πλάι. Θα έπρεπε να έχω μεθύσει παραπάνω, αλλά δεν μπορούσα να συνηθίσω την απαίσια γεύση. «Αυτή η ζωή μοιάζει ατελείωτη», είπα μετά από λίγο.

«Νιώθεις έτσι επειδή πονάς και νομίζεις ότι δεν πρόκειται να γίνει καλύτερη».

«Δεν πρόκειται να γίνει καλύτερη. Δεν γίνεται ποτέ καλύτερη».

«Θα γίνει. Πρέπει να προσπαθήσεις. Κάντερ, πρέπει να προσπαθήσεις».

«Προσπαθώ! Για τέσσερις μήνες, προσπαθώ».

«Θα πάρει παραπάνω από τέσσερις μήνες. Έτσι είναι αυτά».

Άφησα την ανάσα που καταπνίξα και κοίταξα προς τον απέραντο ορίζοντα. Ο ουρανός ήταν γεμάτος οργή, ενώ μαύρα, απειλητικά σύννεφα πλησίαζαν γοργά και προμήνυαν καταιγίδα. Σύντομα θα σκίζονταν οι ουρανοί στα δύο, όπως ακριβώς ένιωθα κι εγώ μέσα μου, και θα άρχιζε να βρέχει.

Μείναμε και οι δύο σιωπηλοί, το κεφάλι μου γύριζε. «Υπάρχουν νέα για την αναγνώριση των άλλων πτωμάτων;»

«Όχι», είπε ο Ζάντερ. «Ξέρεις πως θα σε ενημερώσω όταν μάθω». Ο Ζάντερ παρακολουθούσε τις ειδήσεις, άκουγε τα δελτία για την Ακαδία. Εγώ δεν είχα το κουράγιο.

«Δεν έχουν αναφέρει κάποιον που να κατάφερε να αποδράσει;» Η φωνή μου έσπασε στην τελευταία λέξη.

Ο Ζάντερ κούνησε το κεφάλι του αρνητικά, στο πρόσωπό του διαγράφηκε η συμπόνια του.

«Εκείνα τα βήματα που είχες δει στη λάσπη...»

«Όχι, αδελφέ μου. Και αυτά θα μπορούσαν να είναι... απλά, δεν ξέρω. Σε παρακαλώ, Κάλντερ. Πάρε το χέρι μου».

Έστρεψα το βλέμμα μου αλλού, κοίταξα και πάλι προς τον ουρανό.

Ο Ζάντερ με παρατήρησε για μερικά λεπτά και έπειτα κοίταξε το μπουκάλι ούισκι που είχα πετάξει και είχε γίνει κομμάτια. «Δεν μπορείς να πνίγεις τον πόνο σου στο αλκοόλ αν θέλεις να προχωρήσεις».

Ίσιωσα την πλάτη μου αργά. «Δεν πίνω για να πνίξω τον πόνο μου», είπα και τον κοίταξα στα μάτια. Ήξερα ότι τα δικά μου ήταν βαριά και πρησμένα. «Πίνω γιατί με κάνει να νιώθω τα πάντα ακόμα πιο έντονα. Πίνω για να υποφέρω».

Ο Ζάντερ με κοίταξε. «Μα τους Θεούς», ψιθύρισε, κουνώντας το κεφάλι του λυπημένος. «Ένας λόγος παραπάνω για να σταματήσεις τότε. Δεν σου αξίζει αυτό».

«Κι όμως», είπα ανάμεσα στα αναφιλητά μου. «Μου αξίζει».

«Δεν έφταιγες εσύ, Κάλντερ. Τίποτα απ' όλα αυτά δεν ήταν δικό σου φταίξιμο».

Κούνησα απλά το κεφάλι μου, ανίκανος να σχηματίσω τις κατάλληλες λέξεις. *Ήταν* δικό μου φταίξιμο. Εκείνη δεν ήταν εδώ επειδή δεν ήμουν ικανός να τη σώσω. Την είχα απογοητεύσει. Και τη λαχταρούσα τόσο απεγνωσμένα, που υπήρχαν μέρες που δεν μπορούσα να κουνηθώ. Ο πόνος έμοιαζε να με διαλύει, και η μόνη διαφυγή που μπορούσα να σκεφτώ ήταν ο θάνατος. Αν όμως...

«Κι αν αυτοκτονήσω και βρεθώ κάπου αλλού από εκεί που είναι εκείνη;» ρώτησα, η φωνή μου σχεδόν ακούστηκε πάνω από τον άνεμο.

Ο Ζάντερ δεν μίλησε. «Δεν ξέρω αν αυτό συμβαίνει. Θέλω να

σου πω ότι έτσι είναι για να κατέβεις από το σπηθαίο, όμως ξέρεις ότι δεν θα σου έλεγα ψέματα ποτέ, έτσι δεν είναι; Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρω». Έγειρε το κεφάλι του, όμως τα μάτια του εξακολουθούσαν να εστιάζουν πάνω μου. Ατένισα πάλι τον ουρανό.

«Κάλντερ, δεν πρόκειται να σου πω ότι ξέρω πώς νιώθεις, όμως κι εμένα μου λείπουν δικοί μου άνθρωποι. Και η Ίντεν ήταν και δική μου φίλη».

Αναστέναξα. Ο Ζάντερ είχε χάσει τους γονείς του, την αδελφή του, τον γαμπρό του, τους φίλους του... «Το ξέρω».

«Άσε με να σε βοηθήσω. Και σε παρακαλώ, μη με αφήσεις ολομόναχο. Δεν σου το λέω για να σου προκαλέσω και άλλες ενοχές. Σου το λέω γιατί είναι η αλήθεια. Θα μου έλειπες πολύ και θα ήμουν μόνος. Σε παρακαλώ, μη μου το κάνεις αυτό».

Τον κοίταξα στα μάτια. Το πρόσωπό του ήταν κάτι τόσο σταθερό στη ζωή μου, από τότε που θυμόμουν τον εαυτό μου. Τρέμοντας, του έτεινα το χέρι μου. Εκείνος κινήθηκε αργά, αλλά με κράτησε τόσο σφιχτά που εκείνη τη στιγμή ήξερα ότι αν έλεπτα στο κενό θα τον έπαιρνα μαζί μου. Δεν θα με άφηνε. Τα δάκρυα άρχισαν να χαρακώνουν πάλι το πρόσωπό μου και καθίσαμε έτσι για λίγο, εγώ με το κεφάλι σκυφτό. Τελικά, επέλστρεψα με μικρές κινήσεις, άφησα το χέρι του Ζάντερ και πάτησα σταθερά στο στέρεο δάπεδο της ταράτσας. Ένιωσα τις πρώτες ψιχάλες της βροχής στο πρόσωπό μου απαλές σαν χάδι.

Αγκάλιασα με τα χέρια μου τα γόνατά μου και έγειρα το κεφάλι μου πάνω τους. Και άρχισα να κλαίω. Ο Ζάντερ πλησίασε και έβαλε το χέρι του στον ώμο μου, όμως δεν είπε λέξη. Η βροχή συνέχιζε να πέφτει, η μπλουζα μου είχε μουσκέψει στην πλάτη, το νερό έτρεχε στον λαιμό μου και γινόταν ένα με τα δάκρυά μου. Μετά από λίγο, τα δάκρυά μου στέγνωσαν και η βροχή δεν ήταν πια παρά αχλή στον αέρα. Σηκώθηκα όρθιος. Κοίταξα αφηρημένος την πόρτα που οδηγούσε κάτω, σε εκείνη την ποντικοφωλιά που ήταν το διαμέρισμά μας, και στέναξα. Ήμουν τόσο

κουρασμένος. Το αλκοόλ σε συνδυασμό με τον πόνο που ένιωθα, με προκαλούσαν να κοιμηθώ. Και ίσως απόψε να τα κατάφερα χωρίς τους εφιάλτες που με στοιχειωναν καθημερινά.

«Ξέρεις τι θα κάνω αύριο;» ρώτησε ο Ζάντερ.

«Κανείς δεν μπορεί να ξέρει μ' εσένα», είπα και σκούπισα το βρεγμένο μου πρόσωπο με το μανίκι μου.

Ο Ζάντερ γέλασε. «Τώρα σε αναγνωρίζω», είπε και μπόρεσα να διακρίνω την αγάπη στη φωνή του.

«Θα σταματήσω σε εκείνο το μαγαζί με τα είδη ζωγραφικής, από όπου περνάω κάθε μέρα, και θα σου πάρω υλικά. Ίσως η ζωγραφική να σε βοηθήσει. Τι λες;»

Πέρασα το χέρι μου μέσα από τα βρεγμένα μου μαλλιά. «Δεν ξέρω αν θα μπορούσα να ζωγραφίσω», είπα με ειλικρίνεια. «Μπορεί να μου προκαλέσει μεγαλύτερη οδύνη». Παύση. «Από την άλλη, όμως, όλα με κάνουν να πονώ βαθιά».

«Εγώ θα σου πάρω τα υλικά και θα αφήσω να αποφασίσεις εσύ, εντάξει;» είπε και ακούμπησε και πάλι το χέρι του στον ώμο μου.

«Δεν έχουμε χρήματα για υλικά ζωγραφικής», είπα.

«Φυσικά και έχουμε. Έτσι και αλλιώς ήθελα να χάσω μερικά κιλά».

Προσποιήθηκα πως γέλασα.

«Έλα τώρα», είπε ο Ζάντερ. «Έχουμε δύο κονσέρβες από αυτά τα φασόλια που αγαπάς τόσο πολύ».

«Ω Θεέ μου», είπα και έκανα έναν μορφασμό. Εκείνος σηκώθηκε όρθιος και τον ακολούθησα μέσα, μακριά από την άκρη της ταράτσας, μακριά από την Ίντεν, όχι όμως και από τον πόνο που ζούσε μες στην ψυχή μου και θα ζούσε για πάντα.